Р Е Ш Е Н И Е
№ 38969

гр. София, 08.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 78 състав,** в публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **2648** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Р. А. П. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000563 от 05.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С жалбата се иска отмяна на заповедта, поради непълнота на фактическите основания по издаването й- липса на уведомяване съгл. чл.140, ал.10 ЗДвП- писмено уведомяване от Гаранционния фонд по чл.574, ал.11 КЗ, съотв. от контролния държавен орган, за това, че е управлявано МПС, което подлежи на служебна дерегистрация.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и поддържа жалбата.

Ответникът полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ не се явява и не се представлява. В писмени бележки, депозирани чрез процесуалния му представител юрк. П., намира, че оспорената заповед е издадена в пълно съответствие с материалния закон и при липса на допуснати процесуални нарушения; счита за безспорно установено извършеното нарушение, което обосновава и законосъобразно налагане на ПАМ. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за евентуална прекомерност на претендираното адвокатско

възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не е встъпила в процеса.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 04.02.2026г. срещу Р. А. П. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) GA № 4867868 за това, че на същата дата, около 18.10 часа, по [улица], [населено място], е управлявала лек автомобил „Волво ХЦ“, с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на „ХОУМ ОФ УУЛ“ ЕООД, за който е установено, че е със служебно прекратена регистрация на 19.08.2025г. на основание чл.143, ал.10 ЗДвП, поради несключена задължителна застраховка „гражданска отговорност“. Горното обстоятелство е установено при извършена на водача полицейска проверка.

Фирмата „ХОУМ ОФ УУЛ“ ЕООД, с[ЕИК], е собственост на жалбоподателката.

От представена справка от ОПП, СДВР се установява, че лекият автомобил „Волво ХЦ“, с ДК [рег.номер на МПС] , е с прекратена регистрация на 19.08.2025г. с посочено основание „прекратяване по чл.143, ал.10 от ЗДвП при уведомяване от ГФ без ГО“ при следните обстоятелства: „2990/25.07.2025г./уведом. на 20.07.2025г., поделение ОПП, СДВР“.

На 04.02.2026г., въз основа на съставения АУАН GA № 4867868 и с идентични мотиви, е издадена ЗППАМ № 26-4332-000563 от 05.02.2026 г. с правно основание чл.171 т.1 б.3), ГГ) от Закона за движение по пътищата, издадена от издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

По делото е приета административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна. Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По административната преписка е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министърът на вътрешните работи, с която на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи в

рамките на обслужваната територия. От своя страна, директорът на СДВР, със Заповед №513з-12086/14.10.2025г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, т.2, 2а, б.а и б.б, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които са и полицейските служители по чл.142,ал.1, т.1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ в СДВР и районните полицейски управления при СДВР.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. З)ГГ на ЗДвП /ДВ, бр.64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г./, предвижда налагане на принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца, за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В случая с процесната ЗППАМ по чл. 171, т.1, б.З)ГГ от ЗДвП на жалбоподателя Б. е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Нарушението, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача, е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена поради несключена застраховка „Гражданска отговорност“ по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

Посочената норма на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП в редакцията й след измененията /ДВ, бр. 64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г./, регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, като служебно прекратената регистрация на ППС се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал.6 или по желание на собственика, след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

След измененията на ЗДвП, включително към датата на издаване на обжалваната заповед, отпаднало се явява законовото изискване за уведомяване на собственика на МПС от съответните органи на МВР за прекратена регистрация на автомобила в хипотезата по чл.143, ал.10 от ЗДвП. Считано от 01.08.2025г. обаче, нормата на чл.574, ал.10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка.

Според чл.574, ал.11 от КЗ, когато в срока по ал.10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите,

Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. От горните нормативни обстоятелства следва извода, че установеното задължение за уведомяване по чл.574, ал.10 от КЗ е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл.4 и чл.6 от АПК – за законност и съразмерност.

По делото няма доказателства за извършено уведомяване на собственика на автомобила за липсата на валиден договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите относно въпросното МПС нито от Гаранционния фонд, нито от Информационния център, поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл.574, ал.10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл.574, ал.11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл.143, ал.10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП. В тази връзка, въпреки записаното в нормата на закона, че срокът за представяне на документи е от изпращане на уведомлението, съдът намира, че се касае за срок от получаване на уведомлението, доколкото, за да създаде един акт задължение спрямо което и да е лице, то следва да му се сведе до знанието.

В тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ; доказателства за уведомяване на собственика на автомобила по чл.574, ал.10 от КЗ следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. З)ГГ от ЗДвП. С оглед горното е налице недоказаност на елемент от административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ.

Отделно, прекратяването на регистрацията на автомобила, като акт с неблагоприятно последици за собственика, има характера на индивидуален административен акт, който за да породи действие следва да бъде съобщен на адресата. Съответно, той не е от актовете на които законът придава предварително изпълнение, за да е приеме, че е действал към датата на деянието.

На последно място, за да се твърди, че жалбоподателката е извършила нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП следва да се представят доказателства, че е знаела, че управлява МПС с прекратена регистрация. Според чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Приложима е следователно нормата на чл. 14 от НК. Според нея, незнанието на фактическите обстоятелства, които принадлежат към състава на престъплението, изключва умисъла относно това престъпление, като тази разпоредба се отнася и за непредпазливите деяния, когато самото незнание на фактическите обстоятелства не се дължи на непредпазливост.

В случая дори да се приеме, че жалбоподателят е знаел за изтеклата застраховка, няма представени доказателства да е бил наясно с прекратената регистрация на автомобила към датата на деянието. Не може да се приеме, че незнанието му за това обстоятелство се дължи на непредпазливост, доколкото няма публичен регистър, в който този факт може да бъде проверен.

Ирелевантно по отношение на горното е заявеното в съдебно заседание от жалбоподателката, че същата е платила наложената й с НП глоба, доколкото в настоящето производство не са ангажирани доказателства в този смисъл. Освен това дори тогава, когато основанието за прилагане на принудителната административна мярка и на административното наказание е един и същи факт – едно административно нарушение, съдебните производства по проверка на законосъобразността на акта за прилагане на принудителната мярка и за налагане на административното наказание не са взаимно обусловени(Определение № 13748 от 9.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 10611/2018 г., VII о.)

По изложените съображения оспорената ЗППАМ следва да бъде отменена.

При този изход на спора разноски се следват на жалбоподателката, която не е претендирала присъждането им, поради което и съдът не следва да се произнесе в този смисъл.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 78 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. А. П. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000563 от 05.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

СЪДИЯ: